

โทษของนิมิต

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์เช้า วันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๔๑

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

นี่ก็สัตว์ นี่ก็น้องใจ พี่เขาบอกว่าพี่ทำบุญมาก พี่ทำบุญมากเลย ไอ้พี่ทำบุญมากพี่เป็น กษัตริย์ ชื่ออะไรเราจำไม่ได้ น้องบอกว่าเขาไม่เชื่อ เขาไม่เชื่อเลย เพราะเขาไปเป็นพรานไง เขา เข้าไปในป่าแล้วไปเจอฤๅษี ไปถามฤๅษีเลยว่าอยู่ในป่านานๆ อย่างนี้ เห็นผู้หญิง เห็นอะไรอย่าง นี้อย่างคิดใหม่? ฤๅษีบอกทำไมจะไม่เห็นๆ สัตว์มันยังคิดเลย เขาก็ดีใจมากไป เพราะยืนยันว่าขนาด ฤๅษีอยู่ป่ามาตลอดยังมีกามราคะ ฉะนั้น พวกพระที่อยู่เมืองทำไมจะไม่มี

ก็เลยกลับมาบอกว่า ไม่เชื่อ ทีนี้พี่ชายด้วยความรักน้องมาก ก็บอกว่าถ้ารักน้องมากนะ น้องนี่มีนิสัยที่ผิด ใจนี้รักน้อง แต่แกล้งอยากจะสอนน้องไป สอนด้วยความจริง ทำโกรธขึ้นมา เลยนะ

“ถ้าพูดอย่างนี้สพประมาทครูบาอาจารย์เรา สพประมาทพระพุทธเจ้า จะตัดหัวทิ้ง จะฆ่า ทิ้ง”

ให้โทษประหารไป ภายใน ๗ วันนี้จะประหาร แต่ภายใน ๗ วันนี้นำไปเป็นกษัตริย์ก่อน ให้เป็นกษัตริย์แค่ ๗ วัน แล้วครบ ๗ วันจะฆ่าทิ้ง ก็ตั้งให้เป็นกษัตริย์เลย ก็ขึ้นเป็นกษัตริย์อยู่ ๗ วันนะ ทีนี้ก็คิดสิ โอ๊ย มัวแต่คิดถึงว่าพี่ชายจะฆ่า พี่ชายจะฆ่า พอครบ ๗ วันไป ครบ ๗ วันมันก็ ไม่มีความสุขเลย เป็นกษัตริย์ไม่มีความสุขเลย พอครบ ๗ วันพี่ชายก็สอนไป สอนบอกว่า

“เป็นอย่างไร? เป็นกษัตริย์ ๗ วันนี้เป็นอย่างไร?”

“โอ๊ย ไม่มีความสุขเลย คิดแต่กลัวตาย คิดแต่ว่าต้องตาย”

พี่ชายก็เลยสอนว่า “ถ้าพระที่เขาปฏิบัติอยู่ เขากำหนดความตายอยู่ เขากำหนดคิดถึงความ ตายอยู่ เขาจะมีความสุขไหม?” เรื่องแบบว่าปรนเปรอความสุขให้พระ พระจะมีความสุขไหม?

เพราะเขาเห็นโทษของการเกิดและการตายไป พยายามคิดถึงความตาย มรณานุสติคิดถึงความตาย ตลอดเวลา แล้วตัวเองไม่ได้คิด ตัวเองหลงระเหิง ถึงได้คิดไป

ถึงบอก อ้อ เพราะตัวเองไปคิดถึงอารมณ์คนอื่น คิดถึงว่าคนอื่นต้องเป็นอย่างไรๆ ใจเรา คิดอย่างนี้ใช่ไหม ว่าพระก็ต้องเสวยสุขก่อน มีแต่คนปรนเปรอความสุขให้ แต่คิดแต่ว่าปรนเปรอ ให้ แต่ไอ้คนอื่นๆ นั้นเขาไม่ได้คิดว่าปรนเปรอให้ เขาคิดว่าเขาจะเอาตัวรอดไป เขากำหนดมรณานุ สติอยู่ เห็นไหม กำหนดความตายทุกลมหายใจเข้าออก เขาจะมาหลงตรงนี้ได้อย่างไร?

ไอนั้นก็เหมือนกัน พอครบ ๗ วันแล้วก็เลยเปลี่ยนความคิดของตัวเอง ไอนั้นก็เพราะว่าเรา ไปคิดแทนเขา อย่างที่ว่า เห็นไหม ที่บอกว่าเทวดากินอาหารทิพย์ คือนึกเอาเองไป ก็นึกแทนเขา เพราะตัวเองยังไม่อยู่ในสภาพแบบนั้น เราอยู่ในสภาพที่เลือกได้ ถึงว่าภพมนุษย์นี้สำคัญที่สุด มนุษย์นี้ภพที่ประเสริฐที่สุด เราเทียบเหมือนออกมาจากคุก ถ้าเรตคนรักก็เหมือนในคุก ในคุกนี้ ไม่มีความสุขเลย แต่ถ้าอยู่บนสวรรค์ก็เหมือนมีจัดงานเลี้ยงอยู่ งานเลี้ยงต้องเลิก

แต่เราเป็นมนุษย์ นี้คุกหรือสวรรค์เลือกเอา ก็ว่าความดีและความชั่วเราเลือกเอา เรามี สิทธิทำได้ เราสร้างเหตุ ผลต้องให้แน่นอน เราทำอย่างนี้คือการสร้างเหตุ เห็นไหม พระพุทธเจ้า สอนเรื่องสังขจะความจริง การสร้างเหตุ เหตุใด ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว แล้วเราทำอย่างนั้น มันต้องได้หมด ได้ตามหลักเลย จะเชื่อศาสนาหรือไม่เชื่อศาสนา คนทำดีต้องได้ดี คนทำชั่วต้อง ได้ชั่ว แต่! แต่รัตนตรัยนี้การบอกไป การบอกคือว่าสอนธรรมะ สอนแต่สิ่งที่ว่าโลกเห็น

ศาสนา เห็นไหม เรานี้เกิดมาเกิดตายๆ เรารู้ว่าเกิดมาภพชาตินี้ เอาภพชาติปัจจุบันนี้ก็พอ อย่างอื่นช่างหัวมัน แต่ศาสนาจะสอนว่านี่มาจากไหน? สร้างคุณงามความดีถึงได้เกิดเป็นมนุษย์ มนุษย์ตายแล้วจะไปไหน? นี่ศาสนาบอกถึงชีวิตการดำเนินมาทั้งหมดเลย ที่นี้เรื่องของศาสนา นี้ เรื่องเยี่ยม แต่วันนี้ว่าจะคุยเรื่องที่ว่า เขาบอกว่าเวลาการภาวณา เห็นไหม นี่หนังสือพิมพ์ลงว่าการ ภาวณา แล้วมีคนเสียสติไป ฟุ้งเฟ้อไป แล้วไปถามพระที่เป็นอาจารย์เขา เขาบอกว่า

“ในหนึ่งแสนคน จะมีกรรมเก่าจะต้องเพี้ยนไป ๑๐๐ คน”

นี่เขาว่าอย่างนั้นนะ ต้องเพี้ยนไป ๑๐๐ คน ๑๐๐ คนนี้แก้ไขไม่ได้ เรื่องนี้เป็นความจริง หรือ? ไม่จริง ทุกคนมีกรรมทั้งหมด การเกิดมานี้ กรรมหมายถึงว่าในพลังงาน พลังงานพระ อรหันต์ เห็นไหม จิตบริสุทธิ์ พลังงานนี้ขับเคลื่อนบริสุทธิ์ พลังงานนี้เป็นพลังงานสะอาด จะไม่

ต้องไปตกที่ไหนอีก แต่คนยังเกิดอยู่ ในจิตนี่คืออวิชชา พลังงานนี้พลังงานสกปรก พลังงานนี้ยังไม่บริสุทธิ์ใจ ถึงต้องเกิดตายๆ ไป พลังงานที่เกิดตาย คือว่ากรรมทำให้ทุกคนเกิด

ฉะนั้น ทุกคนที่เกิดมามีกรรมทั้งหมด แม้แต่พระพุทธเจ้าก็มีกรรม เพราะเกิดมาเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ แต่พอมาตรัสรู้ตรงนั้นถึงได้หมดกรรม หมดกรรมแล้ว เห็นใหม่ ถึงว่าพอหมดกรรมนี้แก้ไขกรรมอย่างนั้นนะ ถึงว่ากรรมแก้ไขไม่ได้ ถ้าในหนึ่งแสนคน จะมีคนที่ว่าเพี้ยนไป ๑๐๐ คน กรรมแก้ไขไม่ได้เลย พระอรหันต์เกิดขึ้นไม่ได้ พระอริยเจ้าเกิดขึ้นไม่ได้ เพราะมีกรรมทุกคน แล้วไปชนะกรรมได้อย่างไร?

ถ้ากรรมนี้มาแต่อดีตชาติ การชำระจะเป็นพระอรหันต์ต้องไปเป็นที่อดีตชาติใจ ต้องมีชาติที่แล้ว แล้วเกิดมาเป็นพระอรหันต์ ถึงจะเกิดมาเป็นพระอรหันต์ มันขัดกับหลักความจริงใจ ตัวเองไม่รับผิดชอบตัวเองใจ ในการสอน ในการเห็นนิมิต พระพุทธเจ้าสอนถึงสมถกรรมฐาน วิปัสสนากรรมฐาน แล้วก็ให้พวกเราหัดภาวนา

“ทาน ศีล ภาวนา”

ทาน การทำทาน การทำบุญกุศล ทำแล้ว ถ้าบุญกุศลดีทำให้เกิดบนสวรรค์ เกิดเป็นพรหม เกิดสูงขึ้นไป นี่เป็นทาน แต่เวลาหมดถึงตรงนั้น หมดถึงพลังงานขับเคลื่อนที่เราเกิดขึ้นไป พลังงาน เห็นใหม่ พลังงานบุญก็ต้องขับเคลื่อนขึ้นไป ก็ต้องกลับมาเกิดอีก พระพุทธเจ้าสอนให้มีทาน มีศีล แล้วมีภาวนาใจ

ภาวนานี้ภาวนาขึ้นไปถึงจิต เห็นใหม่ มันไปชำระกรรมตรงนี้ใจ ไปชำระจนจิตที่ว่าไม่บริสุทธิ์ จิตที่ว่าไม่สะอาดให้สะอาดได้ สะอาดได้ด้วยอะไร? ด้วยวิปัสสนาญาณไม่ใช่สมถะ ต้องใช้สมถะเข้าไปเพื่อจะเตรียมงานใจ เตรียมโครงการ การเตรียมโครงการ เราจะทำโครงการอะไรเราต้องเตรียมโครงการ เราต้องมีการวางแผนใจใหม่ถึงจะเป็นโครงการได้ แล้วเข้าไปทำ ต้องสะสม ต้องมีวัตถุประสงค์ใจใหม่?

จิตที่เราปกติ เราภาวนาอยู่นี้ภาวนาไม่ได้ ถ้าคนภาวนาไป หรือว่าภาวนาโดยจิตเราโน้ม นึกไปก่อน โรงพยาบาลศรัทธาญาณถึงได้เปิดอรับไว้เลยใจ เพราะอะไร? เพราะจิตเราไม่ปกติแล้ว เราจินตนาการจนหลอนตัวเองใจ พระพุทธเจ้าถึงสอนให้มีศีล ให้มีความบริสุทธิ์ก่อน มีศีลแล้ว

ถึงให้มีภาวนา ภาวนาเพื่อทำจิตให้สงบ จิตสงบด้วยวิธีใดก็ได้ แล้วถ้าจิตสงบแล้วเห็นนิมิต ตรงนี้สำคัญ ถ้าเห็นนิมิตแล้วการแก้ไขนิมิตใจ ไม่ใช่ไปส่งเสริมนิมิต

การแก้ไขนิมิต การเห็นนิมิตกับการเห็นกายคนละเรื่องกัน การเห็นนิมิตกับการเห็นกาย เวทนา จิต ธรรม คนละอย่างกัน ไม่ใช่เห็นเหมือนกัน การเห็นนิมิตนะ เหมือนเราเปิดทีวี เห็นใหม่ เราเห็นภาพ จะเป็นอะไรก็แล้วแต่ ทีวีนี้ แล้วแต่ทีวีเขาส่งมาใช่ไหม? แล้วแต่เครื่องส่งเขาส่งมาเป็นรูปภาพนั้น แต่การเห็นกายเห็นจากเราเป็นคนเห็น เราเป็นคนเห็น เราเป็นคนพลิกเพลง เราเป็นคนจัดการ มันไปเห็นอยู่ในอำนาจของเรา การเห็นกายกับการเห็นนิมิตถึงไม่เหมือนกัน

การเห็นนิมิตเราควบคุมไม่ได้ ในหลักของพุทธศาสนา ในหลักของพระพุทธเจ้าถึงบอก ว่า เห็นนิมิตแล้วต้องไม่คิดในนิมิตนั้นใจ ต้องให้ผ่านลึกเข้าไป อาจารย์มหาบัวใช้คำว่า

“เราจะไปไหนก็แล้วแต่ เราไม่ให้จิตติดข้างทางนั้น”

คิดบริเวณข้างทาง เราคิดแสง สี เสียง สิ่งที่เราผ่านไป เช่น จะไปไหนก็แล้วแต่มันจะมีแสง สี เสียง อยู่ข้างๆ นั้น เราไปติดตรงนั้นเราก้ไปไหนไม่ได้ การติดนิมิตก็คือติดตรงนั้นใจ พอคิดแสง สี เสียงนะ ติดแสงอยู่ แล้วคิดแล้วไม่คิดธรรมดา คิดแล้วก็ส่งเสริมใจ ไปส่งเสริมให้เราใจแตก ส่งเสริมให้แสง สี เสียงนั้นทำให้เราฟุ้งซ่าน เห็นใหม่ มันถึงได้เป็นอย่างนั้นไป การแก้ไข การแก้ไขต้องกำหนดกลับมาที่ตัวเราสิ

การเห็น ฟังสิ สิ่งที่มีมันมีอยู่โดยธรรมชาติมันก็มีอยู่ในตัวของมันเอง โลกนี้มีเพราะมีเราสรรพสิ่งมีเพราะมีเรา แสง สี เสียง มีเพราะมีเรา เราไปเห็นแสง สี เสียงนั้น มันต้องกลับมาที่เรา ไม่ใช่ไปจับที่แสง สี เสียงนั้น แต่เขาสอนให้จับที่ตรงนั้น แล้วเพ่งที่ตรงนั้นทะลุเข้าไป เพิ่มเข้าไปเรื่อยๆ เขาส่งเสริมให้ลงไปตลอดทาง เขาส่งเสริมให้ออกจากตัวตนไปตลอดเวลา เขาไม่ย้อนกลับมา ไม่ย้อนกลับถึงที่ตัวเราใจ

ให้เราปล่อยแสง สี เสียงนั้น เราจะปล่อยหรือไม่ปล่อยสิ่งนั้นมันต้องคลาดเคลื่อนไป มันเป็นกฎของไตรลักษณ์ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป โดยธรรมชาติอยู่แล้ว นี่เราไปรั้งไว้หนึ่ง เราไม่เจอ มัน เราไม่เห็นมัน เราก้หนีขึ้นมาหนึ่ง เห็นใหม่ ทำให้ภาพนั้นหลอกหลอนเรา ต้องกลับมาตรงนี้สิ มันไม่ใช่ว่าตามไปอย่างนั้น ถึงว่ามันต้องแก้ไขได้ มันต้องรับผิดชอบสิ ไม่ใช่ผลักภาระให้เป็นกรรมเก่า

ถ้าเป็นกรรมเก่า แล้วทำไมก่อนที่เขาจะมา ทำไมไปกว้านเขามาละ? กรรมเก่าก็ต้องปล่อย ให้เขาเป็นของเขาเองสิ ทำไมไปดึงเขามา ไปดึงให้เขามาอยู่ตรงนี้ ในเมื่อไปแนะนำเขา ไปสอน เขา พอเป็นอย่างนั้นมาไปอ้างว่าเป็นกรรมเก่าได้อย่างไร? อ่านไปแล้วเห็นแล้วสลดใจ สังเวช มากนะ สงสารเพราะอะไร? หมดทั้งทรัพย์สินเงินทอง หมดทั้งหัวใจ หมดทั้งความเป็นพื้นฐาน ของการประพฤติปฏิบัติ หมดทั้งโอกาส

มีในสมัยพุทธกาล พระพุทธเจ้าเดินผ่านไปแล้วพระพุทธเจ้ายิ้ม เดินผ่านไป ยากจเข็ญใจ ขอทานอยู่ ๒ คน ยิ้ม พระอานนท์เห็น รู้แล้วพระพุทธเจ้ายิ้มเพราะเหตุอะไรก็เก็บไว้ก่อน ตอน เย็นถึงถามไฉน ตอนเย็นมาถามที่วัดว่าตอนที่พระพุทธเจ้ายิ้มนั้นยิ้มเพราะอะไร?

“อานนท์ เห็นไหม ขอทาน ๒ คนนั้นแต่เดิมเป็นเศรษฐีนะ เป็นคนมีฐานะมากเลย แต่ เพราะเขาหลงใหลในการพนัน เขาเล่นจนหมดเนื้อหมดตัว จนกลับมาเป็นขอทาน”

ฟังนะ นี่โอกาส หมดทั้งเงิน หมดทั้งโอกาส ถ้าเศรษฐี ๒ คนนี้ได้เจอเราตถาคตก่อน อย่างน้อย ๒ คนนี้จะได้เป็นพระอนาคามี อยู่ในพระไตรปิฎกไปเปิดดูได้ แต่เดี๋ยวนี้ไม่ได้ หมด โอกาส เพราะอะไร? เพราะว่าจิตใจแข็งกระด้างไง คนเคยเป็นเศรษฐีแล้วหมดเนื้อหมดตัวไป หมดเลย แล้วใจก็แข็งกระด้างไซ้ใหม่ มาเป็นขอทาน

แม้แต่พระพุทธเจ้าเดินผ่านหน้า เห็นไหม แต่เมื่อก่อนถ้าเจอพระพุทธเจ้าจะได้เป็นพระ อนาคามี พระพุทธเจ้าจะเทศน์ จะสอน จะพลิกใจนี้ให้เป็นพระอนาคามี เพราะใจนี้มันมีสุข ใจ มันนุ่มควรแก่การงาน แต่พอมันทุกข์มากมันปิดกั้นหมดนะ มันปิดกั้นหมด จนเดี๋ยวนี้เจอ พระพุทธเจ้าอยู่ เดินผ่านหน้าไปก็ไม่ได้อะไรเลย หมดโอกาส

นี่หมดทั้งเงินทอง หมดทุกอย่างเลย แล้วยังมาปฏิเสธอีกว่าไม่รับ ปฏิเสธว่าเป็นกรรมเก่า กรรมเก่าก็ไปกว้านมา ไปกว้านเขามาเอง แล้วนั่งสร้างขึ้นมาอย่างนี้ นี่เขาหมดทั้งโอกาส หมด ทุกอย่าง น่าสงสารมาก แล้วจะเป็นอย่างนี้ไปหมดเลย

นี่เมื่อก่อนพูดเหมือนกัน เห็นไหม หมอ.....บอกเลย บอกว่าเรานี้โดนนักการเมืองกับโดน พระหลอก ทำอย่างไรให้พวกเราแก้ปัญหาขึ้นมา ให้ทันนักการเมืองกับทันพระเงิ่ ทันพระคือว่ามี พื้นฐานตรงนี้ การกำหนดกรรมฐานนี้ การทำใจนี้ แล้วดึงกลับมา

ตรงนี้เพราะว่าคนมันไม่เคยเป็น คนมันไม่เคยภาวนาเป็น ยังไม่เคยเห็นเงิ ถ้าคนเคยเห็น มันก็หลงกันไปหมด หลงกันไปหมด แล้วหัวหน้าก็ส่งเสริมกันไปนะ ต้องเห็นนะ ก่อนจะนั่งก็ต้องอย่างนั้น ถ้าถามต้องเห็นต้องอย่างนั้น ต้องว่าตามไป ถ้าไม่ตามไปธาตุเห็นมันจะปิด ว่าอย่างนั้นเลยนะ ธาตุไม่เห็นมันจะปิดใจ ธาตุที่ไม่เห็นมันจะปิด มันจะไม่ให้เห็นตลอดไป ต้องบอกว่าเห็น เห็นใหม่ โนม์ลิกไปเรื่อยๆ แล้ว

เพราะเริ่มต้นมันก็ผิดตั้งแต่ตรงนั้นแล้ว แล้วเวลาเป็น พอเห็นขึ้นมาแล้ว พอเวลามันเห็น จนเกินกว่าเหตุไปทำไมไม่ดึงกลับมา เพราะอะไร? เพราะตัวเองอยากให้เห็น เห็นหรือไม่เห็น เรียบอกเลย นั่งกันอยู่ที่นี่ การทำสมาธิบางคนจิตสงบเฉยๆ บางคนจิตสงบแล้วถึงจะเห็น มันไม่จำเป็นว่าต้องเห็นทุกคนไง สมาธิ เห็นใหม่ การทำสมาธิแล้วยกขึ้นวิปัสสนา

ไม่ใช่ว่าสมาธิเป็นสเต็ปนะ สเต็ปสมาธิ สมาธิ ๕ จิต ปัญญา ๒ จิต ตามด้วยความเพียร ๕ จิต แล้วจะเป็นมรรคสามัคคี ไม่ใช่! บางคนสมาธิมากหน่อย เพราะคนๆ นี้แบบว่ากามราคะแล้ว ต้องใช้สมาธิตัดใจให้มากหน่อย กามราคะถึงคิดมากอะไรมาก ต้องใช้สมาธิหยุดยั้งความคิดตรงนี้ให้ได้ แล้วใช้ความคิดมาเป็นโลกียะ

บางคนแบบว่าจิตมันอ่อน สมาธิพอสงบก็พิจารณาได้เลย เห็นใหม่ มันไม่จำเป็นว่าสมาธิต้องเท่านั้นๆ นิมิตต้องเท่านั้น ไม่ใช่ มันเป็นที่ว่าแต่ละบุคคลไง ถึงว่าแต่ละบุคคลของคนๆ นั้น เป็นจริตนิสัยของแต่ละหัวใจที่จะสมควรแก่การงานไง สมควรแก่ของเขา เป็นประสบการณ์ตรงของบุคคลคนนั้น ไม่มีการผูก ไม่มีการจัดขึ้นแน่นอนว่าต้องเท่านั้นๆ ไม่ใช่ ไม่ใช่เลย

ถึงเป็นประสบการณ์ตรง ถึงเป็นการประพตปฏิบัติ นี่มันถึงบอกว่าถ้าเป็นการจัดตั้งมาเป็นแสนคนอย่างนี้ แล้วภาวนาให้เห็นเหมือนกันหมด แล้วจะเป็นพระพุทธเจ้าเหมือนกันหมด นี่เก่งกว่าพระพุทธเจ้านะ พระพุทธเจ้ายังทำไม่ได้เลย พระพุทธเจ้าเทศน์สอน เวลาเทศน์ที่หนึ่งบรรลุเป็นแสนเป็นล้านอะไรอย่างนี้ นั่นเป็นพวกเทวดา เป็นพวกจิตเขาพร้อมกัน พระพุทธเจ้าเข้าไปพอดีใจ แต่นี่มันไม่ใช่ นี่กำหนดเอา แบบว่าจัดตั้งเอามาให้เป็นแบบนี้ แล้วต้องให้เป็นแบบนี้ เป็นไปไม่ได้ นี่ถึงบอกว่าให้เรากลับมาคิดดู ว่าถ้าเป็นอย่างนั้นหมดกำหนดมา

พ่อแม่คนเดียวกัน เห็นใหม่ ลูกทั้งหมดอยากให้เหมือนกันยังเป็นไปไม่ได้เลย แต่จริตนิสัยมากำหนดแล้วจะให้เหมือนกัน เป็นไปไม่ได้ ฉะนั้น พอเป็นไปไม่ได้ การประพตปฏิบัติมันถึงว่าให้เป็นการประพตปฏิบัติ เป็นความจริงของแต่ละบุคคลไง ไม่ใช่ว่ามาจัดตั้ง

แบบนี้ พอจัดตั้งอย่างนี้ พอเสียหายไปนะ พยายามจะบ้ายเบียงไม่รับผิดชอบ พยายามจะบ้ายเบียงกันออกไปเลย ออกไปจากรูปแบบ กลักรูปแบบนี้เสียหายไป

นี่คน เห็นไหม ชาวพุทธโดนหลอก โดนหลอกเพราะอะไร? โดนหลอกเพราะไปเห็นแค่รูปแบบนี้เท่านั้นเอง ศาสนามันหยาบขนาดนั้นเชียวหรือ? ให้เห็นแค่มันนั่งกันเป็นแถวๆ แล้วก็เห็นแต่ว่านั่งแล้วเอี่ยมๆ แล้วพอเสียหายขึ้นมามันก็เสียหายเข้ามาตรงนี้เสียหายเข้ามาตรงนี้เพราะอะไร? เพราะว่าไปติดที่รูปแบบ ไม่เน้นที่หัวใจ ไม่เน้นที่ความเป็นจริง

ถ้าพูดประสาเราว่าหัวหน้าไม่รู้จริง ไม่รู้จริงว่าควรจะเป็นอย่างไรมันถึงจะเป็นประโยชน์ ใ้ ควรจะเป็นอย่างไรเป็นประโยชน์ใช่ไหม? ถึงว่าให้เฉพาะคนๆ นั้น เฉพาะเหตุการณ์อันนั้นแล้วแก้ไขอย่างนั้น เข้าไปถึงความรู้สึกพลิกเลยใช่ไหม? มีปัญหาวันนี้ตอบพับ พับ พับ นี่แล้วแก้ไขไป ไม่ใช่ว่าเป็นรูปแบบอย่างนี้เลย แล้วจะให้มันเป็นความเป็นจริง ไม่ใช่

เราถึงว่าการสอนก็ผิด เริ่มต้นก็ผิด ถึงว่าเป็นอวดตาใจ เป็นอวดตา เห็นไหม เป็นรูปแบบเข้าไปจัดตั้ง เหมือนกับออกมาเป็นสิ่งที่ประกอบเสร็จมาแล้ว แต่ถ้าประกอบเสร็จมาแล้วมันเป็นไปไม่ได้ พระพุทธเจ้าถึงได้สอนอนัตตาใจ อนัตตา เห็นไหม อนัตตาคือความแปรสภาพสูงขึ้นอย่างเช่นที่ว่าเราแบกตะกั่วมา มาเจอเงิน เราต้องทิ้งตะกั่วเอาเงิน เราแบกเงินมา เราต้องทิ้งเงินเอาทอง เราแบกทองมา เราทิ้งทองแล้วเอาเพชรไป เอาสิ่งที่มีคุณค่าสูงขึ้นไป

นี่คือการอนัตตาคือการแปรสภาพ แต่ถ้าเราดึงไว้ตัวเองมันไม่แปรสภาพ ไม่แปรสภาพเลย จะดึงอยู่ตรงนั้นเลย อย่างที่พูดเมื่อกี้ พูดที่ว่าถ้ามีความเห็นอย่างนั้น เขาปิดกั้นอย่างนั้น อย่างที่ว่าเขาเห็นว่าเสวยสุขอยู่แล้วจะคิดอย่างนั้นไม่ได้ เพราะเขาไม่เปลี่ยนความคิดของเขา

อันนี้ก็เหมือนกัน ถ้าลองใจคิดอย่างนั้นแล้ว “มรรคหยาบฆ่ามรรคละเอียด” ฟังสิ มรรคหยาบ ความคิดที่เป็นความหยาบ มันคิดของมันอยู่แค่นี้แหละ มันไม่ยอมปล่อยให้วางความคิดนี้ ความคิดที่มันละเอียดขึ้นไปมันจะเกิดขึ้นมาได้

“มรรคหยาบฆ่ามรรคละเอียด”

ความหยาบนี้เป็นมรรคเหมือนกัน แต่พอมันจะละเอียดขึ้นไป เราต้องทิ้งมรรคหยาบเพื่อเอาสิ่งที่ละเอียดขึ้นไป ละเอียดขึ้นไป ใจที่พัฒนาสูงขึ้น เห็นไหม นี่คือการอนัตตาใจ พระพุทธเจ้าสอนอนัตตา ไม่ได้สอนอวดตาเลย สอนอนัตตา แต่ตัวอนัตตานี้ก็เป็นแค่ทางเดินใจ เป็นแค่

สะพาน เป็นแค่รถยนต์กลไกที่ส่งเรามาตรงนี้ไง นี้อันตดา ถึงสุดท้ายแล้วไม่ใช่อันตดาและไม่ใช่อันตดาทั้งหมด

ถ้าเป็นอันตตามันก็เป็นสิ่งที่เป็นวัตถุที่เราจะจับต้องได้ ถึงจะลงก็จับต้องได้ แล้วแปรสภาพได้ ถ้าเป็นอันตตามันก็แปรสภาพในตัวมันเองอยู่แล้ว แต่ต้องเป็นอันตดา เพราะอันตดานี้มันส่งเสริมสูงขึ้นมาได้ไง มันแปรสภาพขึ้นมาเรื่อยๆ จิตนี้แปรสภาพ เห็นใหม่ ถึงบอกว่าแก้กรรมได้

กรรมแปรสภาพไปเรื่อยๆ แปรสภาพไปเรื่อย แปรสภาพไปจนถึงที่สุดไม่มีอะไรจะแปรไง แปรจนหมดสิ้น แปรจนสิ้นไป เป็นนิพพานก็ไม่ใช่อันตดา แต่มันเป็นนิพพาน เป็นที่คงที่ตรงนั้นต่างหาก แต่ไม่ใช่อันตดา (เทพสิ้นสุดเพียงเท่านั้น)